Jurnalul de Studii Juridice

JOURNAL OF LEGAL STUDIES

ISSN: 1841 – 6195 (print), ISSN: 2067 – 8509 (electronic)

Coverd in: CEEOL, Index Copernicus, Ideas, RePeC, EconPapers, Socionet

---

INCONSISTENCIES BETWEEN THE PROVISIONS OF LAW NO. 202/2010 AND THE NEW CIVIL PROCEDURE CODE IN MATTERS OF CIVIL APPEAL

[INADVERTENŢE ÎNTRE DISPOZIŢIILE LEGII NR. 202/2010 ŞI CELE ALE NOULUI COD DE PROCEDURĂ CIVILĂ ÎN MATERIA APELULUI CIVIL]

Larisa DRUGĂ
Lucian ARNĂUTU

Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, 1, 2011, pp: 273-281

The online version of this article can be found at:

http://jls.upa.ro/

Published by:

Lumen Publishing House

On behalf of:

Legal Research Center of Petre Andrei University from Iasi

INCONSISTENCIES BETWEEN THE PROVISIONS OF LAW NO. 202/2010 AND THE NEW CIVIL PROCEDURE CODE IN MATTERS OF CIVIL APPEAL

INADVERTENȚE ÎNTRE DISPOZIȚIILE LEGII NR. 202/2010 ŞI CELE ALE NOULUI COD DE PROCEDURĂ CIVILĂ ÎN MATERIA APELULUI CIVIL

Larisa Drugă[*]
Lucian Arnăutu[*]

Abstract

Law no. 202/2010 regarding some measures to accelerate the settlements process occurs in the Romanian legal space both for speeding civil procedures and the preparation of the implementation of new codes, some of the regulations contained in the forthcoming codification beeing found in this law.

Keywords

New Civil Procedure Code, civil appeal

[*] Asistent univ. drd. la Facultatea de Drept a Universității „Petre Andrei" din Iaşi, larisademeter@yahoo.com

[*] Lect. univ. drd. la Facultatea de Drept a Universității „Petre Andrei" din Iaşi, lucianarnautu_upa@yahoo.com

DRUGA, L., ARNAUTU, L., (2011) INCONSISTENCIES BETWEEN THE PROVISIONS OF LAW NO. 202/2010 AND THE NEW CIVIL PROCEDURE CODE IN MATTERS OF CIVIL APPEAL, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 273-281

Introducere

Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor intervine în spațiul legislativ românesc atât în scopul asigurării celerității procedurilor civile cât şi în vederea pregătirii implementării noilor coduri, unele dintre reglementările cuprinse în viitoarea codificare regăsindu-se în această lege.

În acest sens în expunerea de motive la această lege s-a arătat că: „dintre disfuncționalitățile majore ale justiției din România, cel mai aspru criticată a fost lipsa de celeritate în soluționarea cauzelor. Întrucât procedurile judiciare se dovedesc deseori greoaie, formaliste, costisitoare şi de lungă durată, s-a conştientizat faptul că eficacitatea administrării actului de justiție constă în mare măsură şi în celeritatea cu care drepturile şi obligațiile consfințite prin hotărâri judecătoreşti intră în circuitul juridic, asigurându-se astfel stabilitatea raporturilor juridice deduse judecății.

Prin reformarea codurilor de procedură (…) s-a urmărit, ca obiectiv esențial, crearea în materia procedurilor judiciare a unui cadru legislativ modern care să răspundă pe deplin imperativelor funcționării unei justiții moderne, adaptate aşteptărilor sociale, precum şi necesității creşterii calității acestui serviciu public.Ţinând însă seama de termenul preconizat pentru intrarea în vigoare a noilor coduri de procedură (1 octombrie 2011), se impune instituirea unor norme procedurale cu efecte imediate - în pregătirea implementării codurilor şi în acord cu soluțiile legislative consacrate de acestea - de natură să faciliteze eficientizarea procedurilor judiciare şi soluționarea cu celeritate a proceselor."

Prin raportare la obiectivele urmărite, Legea nr. 202/2010 a fost denumită de inițiatorul ei, Ministerul Justiției, încă din faza dezbaterilor publice, „*mica reformă*" pentru a o delimita de „marea reformă" a legislației civile şi procesual civile care urmează a avea loc prin intrarea în vigoare a noilor coduri.

Deşi, potrivit declarațiilor inițiale ale inițiatorului, legea urmărea numai degrevarea Înaltei Curți de Casație şi Justiție, prin modificarea competențelor ce revin acestei instanțe, precum şi prin flexibilizarea şi eficientizarea instituției recursului în interesul legii, forma adoptată de Parlament scoate în evidență o paletă extrem de largă de modificări legislative.

Prezentul demers urmăreşte să pună în evidență modificările operate în materia procedurii soluționării apelului, cale ordinară de atac reglementată în procedura civilă, analizând, pe de o parte, efectul acestora prin prisma obiectivului general urmărit prin adoptarea Legii nr. 202/2010

DRUGA, L., ARNAUTU, L., (2011) INCONSISTENCIES BETWEEN THE PROVISIONS OF LAW NO. 202/2010 AND THE NEW CIVIL PROCEDURE CODE IN MATTERS OF CIVIL APPEAL, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 273-281

(accelerarea judecăţii proceselor) dar şi măsura în care acest actul normativ, prin instituirea unor norme procedurale cu efecte imediate îşi realizează obiectivul propus (pregătirea implementării noilor codurilor în acord cu soluţiile legislative consacrate de acestea în materia apelului)

1. Obiectul apelului

Apelul reprezintă exerciţiul unui drept procesual care determină soluţionarea cauzei într-o fază superiară a procesului civil. Prin urmare, el nu este, în ultimă instanţă, decât exerciţiul practic al acţiunii civile, de unde rezultă că, pentru exercitarea apelului trebuie îndeplinite condiţiile de fond cum sunt cele privitoare la hotărârile care pot face obiectul acestei căi de atac. Determinarea obiectului apelului se face în mod explicit prin textul art. 282 C. proc. civ. : „*Hotărârile date în primă instanţă de judecătorie sunt supuse apelului la tribunal, iar hotărârile date în primă instanţă de tribunal sunt supuse apelului la curtea de apel*".

Aria hotărârilor susceptibile de apel a fost mult restrânsă prin introducerea art. 282[1] C. proc. civ. în urma adoptării O.U.G. 138/2000, textul reglementând situaţiile în care se justifică suprimarea acestei căi de atac datorită interesului redus al litigiului, caracterului provizoriu al unor măsuri sau chiar simplităţii unor procese.

Legea 202/2010 realizează o importantă intervenţie legislativă în materia obiectului apelului întrucât prin dispoziţiile sale (art. I, pct. 26) modifică şi completează chiar textul art. 282[1] care vizează cazurile de restrângere a dreptului la apel. Mai întâi, trebuie remarcat faptul că dispoziţia completatoare a art. 282[1] C. proc. civ. introdusă prin Legea 202/2010 nu se regăseşte în mod similar în materia apelului în Noul Cod de procedură civilă (NCPC). Aceasta rezultă însă, implicit, din reglementările noi în materia recursului.

Astfel, legea privind „mică reformă în justiţie" completează art. 282[1] al actualului Cod de procedură civilă prin introducerea în text a „cererilor pentru repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare săvârşite în procesele penale", suprimând astfel, în fapt, calea de atac a apelului şi în privinţa acestor cereri. Aceeaşi modificare nu este reluată în Noul Cod de Procedură Civilă în materia apelului, însă o dispoziţie având acelaşi scop, regăsim în NCPC în materia recursului.

Noul Cod de procedură civilă suprimă, ca regulă, calea recursului în majoritatea cazurilor în care judecătoria are plenitudine de competenţă ca instanţă de fond (477 alin 2). De asemenea, potrivit NCPC, nu sunt supuse recursului hotărârile pronunţate în unele cauze de competenţa de

DRUGA, L., ARNAUTU, L., (2011) INCONSISTENCIES BETWEEN THE PROVISIONS OF LAW NO. 202/2010 AND THE NEW CIVIL PROCEDURE CODE IN MATTERS OF CIVIL APPEAL, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 273-281

primă instanţă a tribunalului cum ar fi cererile în materie de proprietate intelectuală şi la conflictele de muncă. *Per a contrario*, rezultă că toate celelalte hotărâri pronunţate în primă înstanţă de tribunal, printre care şi cererile pentru repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare (art. 93 pct. 1, lit. i NCPC) sunt supuse numai recursului.

2.Soluțiile care pot fi pronunțate de instanța de apel.

În **domeniul judecării apelului** a intervenit o modificare importantă pentru accelerarea soluționării litigiilor, prin noua reglementare a articolului 297 din actualul C. proc.civ. care vizează **soluțiile care pot fi pronunțate de instanța de apel.**

Art. 297 C. proc. civ are următorul conținut „ - În cazul în care se constată că, în mod greşit, prima instanţă a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată, instanța de apel va anula hotărârea atacată şi va judeca procesul, evocând fondul. Cu toate acestea, în cazul în care prima instanță a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului, instanța de apel va anula hotărârea atacată şi va trimite cauza spre rejudecare, o singură dată, primei instanțe sau altei instanțe egale în grad cu aceasta din aceeaşi circumscripție, dacă părțile au solicitat în mod expres luarea acestei măsuri prin cererea de apel ori prin întâmpinare. De asemenea, instanța de apel va anula hotărârea atacată şi va trimite cauza spre rejudecare, o singură dată, primei instanțe sau altei instanțe egale în grad cu aceasta din aceeaşi circumscripție, în cazul în care judecata în primă instanță s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată, iar partea a solicitat în mod expres luarea acestei măsuri prin cererea de apel. Dezlegarea dată problemelor de drept de către instanța de apel, ca şi necesitatea administrării unor probe sunt obligatorii pentru judecătorii fondului." iar , alin. (2) teza a II –a „...atunci când există vreun alt motiv de nulitate, instanța de apel, anulând în tot sau în parte procedura urmată, va reține procesul spre judecare”

În pofida unor mici diferențieri de redactare, soluțiile reglementate de textul citat sunt inspirate din art. 474 alin 3 NCPC. Cu toate acestea, soluțiile promovate de art. 474 din NCPC nu sunt preluate în totalitate, deşi aspectul cantitativ al actualului art. 297 C. proc. civ ar părea să ne contrazică.

Prima teză a art. 297, alin. (1) C.proc.civ reglementează ca regulă soluția evocării fondului de către instanța de apel în cazul în care prima instanță fie a soluționat pricina în lipsa părții care nu a fost legal citată, fie a soluționat pricina fără a dezlega fondul, respectiv s-a pronunțat pe o

DRUGA, L., ARNAUTU, L., (2011) INCONSISTENCIES BETWEEN THE PROVISIONS OF LAW NO. 202/2010 AND THE NEW CIVIL PROCEDURE CODE IN MATTERS OF CIVIL APPEAL, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 273-281

excepţie dirimantă, care face de prisos analizarea în tot sau în parte a fondului.[1]

Noutatea textului constă în faptul că sunt reglementate expres doar două ipoteze în care instanţa de apel, anulând sentinţa de fond, nu reţine spre judecare, ci trimite cauza spre rejudecare primei instanţe: prima ipoteză se referă la situaţia în care instanţa de fond a soluţionat cauza fără a intra în judecarea fondului; a doua ipoteză în care se trimite spre rejudecare instanţei de fond se referă la soluţionarea procesului în lipsa părţii care nu a fost legal citată. În toate celelalte cazuri de nulitate a hotărârii instanţei de fond, dacă s-a judecat pe fond, instanţa de apel va reţine spre judecare cauza, evocând fondul. În acest sens, lămuritoare sunt dispoziţiile art. 297, alin. (2) teza a II –a „*...atunci când există vreun alt motiv de nulitate, instanţa de apel, anulând în tot sau în parte procedura urmată, va reţine procesul spre judecare".*

Se observă, astfel, că, deşi prin modalitatea de redactare a textului, sunt evidenţiate mai întâi excepţiile de la regulă, de fapt se consacră principiul evocării fondului chiar de către instanţa de apel în situaţiile menţionate, raţiunile noii reglementări fiind evidente, ele fiind determinate de necesiatea asigurării astfel accelerării proceduri judiciare în faza apelului şi evitarea trimiterii cauzei spre rejudecare. Aceasta este deosebirea cea ma semnificativă faţă de vechea reglementare

Aşa cum am arătat, de la principiul enunţat potrivit căruia în cazul anulării hotărâri instanţa de apel evocă fondul, noua reglementare instituie o excepţie inedită constând în aceea că dispoziţia de casare cu trimitere se pronunţă, aşa cum vom arăta în cele ce urmează, numai la solicitarea expresă a părţilor. Însă art. 297 C. proc. civ. în redactarea dată prin Legea nr. 202/2010, spre deosebire de reglementarea din NCPC, se referă distinct la cele două ipoteze evocate mai sus. Astfel, în situaţia soluţionării cauzei fără judecarea fondului, dispoziţia de trimitere spre rejudecare instanţei de fond nu se aplică automat de către instanţa de apel, aceasta putând dispune casarea cu trimitere numai „*dacă părţile au solicitat în mod expres luarea acestei măsuri prin cererea de apel ori prin întâmpinare".* Această redactare ambivalentă rezultată din folosirea pluralului, într-o interpretare riguroasă ar părea să impună ideea că numai la cererea ambelor părţi, instanţa va putea, anulând hotărârea, să trimită cauza spre rejudecare instanţei de fond, în cele două situaţii amintite. Anumite opinii din doctrină însă, interpretează textul enunţat în sensul că intenţia legiuitorului

[1] Horia Ţiţ, Daniel Atasiei, *Mica reformă în justiţie. Legea nr. 202/2010 comentată*, Editura Hamangiu, 2010, p. 77.

DRUGA, L., ARNAUTU, L., (2011) INCONSISTENCIES BETWEEN THE PROVISIONS OF LAW NO. 202/2010 AND THE NEW CIVIL PROCEDURE CODE IN MATTERS OF CIVIL APPEAL, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 273-281

ar fi de a opera casarea cu trimitere spre rejudecare şi în ipoteza în care „*cel puţin una dintre părţi a solicitat expres trimiterea spre rejudecare*".

În opinia reputatului procedurist Ioan Leş, casarea cu trimitere în ipoteza nejudecării fondului în primă instanţă este posibilă doar dacă ambele părţi au solicitat expres casarea cu trimitere[2]. Şi în opinia noastră, o soluţie contrară, în temeiul căreia în această ipoteză, a nejudecării fondului de către prima instanţă, instanţa de apel să poată reţine cauza spre judecare evocând fondul doar la cererea uneia dintre părţi, ar echivala cu privarea celeilalte părţi de anumite drepturi procesuale.

Raţiunea reglementării în mod distict a celor două situaţii de excepţie are în vedere tocmai interesul părţilor, întrucât renunţarea la un grad de jurisdicţie înseamnă uneori implicit pierderea dreptului de a utiliza anumite prerogative procesuale specifice judecării în faţa primei instanţe.

În cea de-a doua ipoteză - de asemenea excepţie de la regula casării cu reţinere spre rejudecare la instanţa de apel – rejudecarea pe fond de către instanţa de fond se va dispune de către instanţa de apel numai dacă partea care nu a fost legal citată la soluţionarea cauzei a solicitat expres acest lucru prin ceerea de apel sau prin întâmpinare. Redactarea clară a textului nu comportă nici un fel de discuţie, soluţia adoptată fiind pe deplin justificată întrucât numai apelantul, ca parte care nu a fost legal citată are interes să solicite şi să obţină casarea cu trimitere.

Comun celor două situaţii de excepţie analizate este faptul că soluţia casării cu trimitere spre rejudecare instanţei de fond se poate dispune o singură dată de către instanţa de apel, tocmai pentru a se evita retrimiterile succesive care, de cele mai multe ori, prelungesc nejustificat durata litigiilor.

Urmare modificării aduse în acest sens prin Legea nr. 202/2010, în doctrină au apărut deja voci care susţin, nu fără temei, că regula evocării fondului de catre instanţa de apel poate conduce la consecinţa încălcării drepturilor şi garanţiilor procesuale pe care partea trebuie să le aibă la dispoziţie pentru apărarea drepturilor sale subiective, or nu se poate înlătura o garanţie esenţială a judecăţii echitabile, numai în scopul scurtării judecăţii[3].

---

[2] Ioan Leş, *Tratat de drept procesual civil, Ediţia a 5-a,* Editura C. H. Beck, Bucureşti, 2010, p. 777.

[3] A se vedea în acest sens, Horia Ţiţ, Daniel Atasiei, *op.cit.*, p. 82. Autorii arată că, de exemplu, în situaţia în care prima instanţă nu a intrat în cercetarea fondului, admiţând o excepţie dirimantă, şi nu a administrat probele necesare pentru stabilirea situaţiei de fapt, dacă instanţa de apel evocă fondul, părţile nu vor mai avea posibilitatea de a exercita o

DRUGA, L., ARNAUTU, L., (2011) INCONSISTENCIES BETWEEN THE PROVISIONS OF LAW NO. 202/2010 AND THE NEW CIVIL PROCEDURE CODE IN MATTERS OF CIVIL APPEAL, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 273-281

O dispoziţie utilă şi raţională este aceea potrivit căreia „dezlegarea dată problemelor de drept de către instanţa de apel ca şi necesitatea administrării unor probe sunt obligatorii pentru judecătorii fondului". Este transpunerea firească în materia apelului a unei reguli consacrate în prezent în materia recursului.

Dispoziţiile din alin. 2 ale art. 297 nu au fost modificate prin Legea nr. 202/2010, iar Noul CPC cuprinde o reglementare parţial asemănătoare celei actuale în cazul constatării necompetenţei instanţei care a pronunţat hotărârea atacată. Astfel, dacă prima instanţă s-a declarat competentă, iar instanţa de apel stabileşte că a fost necompetentă va anula hotărârea atacată şi va trimite cauza spre judecare instanței competente sau altui organ cu ativitate jurisdicțională competent.

În schimb, NCPC cuprinde dispoziții noi vizând situația în care instanţa de apel constată că ea are competență să judece în primă instanță. Completarea instituie expres posibilitatea exercitării căii de atac împotriva hotării pronunțate în acest caz; textul prevede că instanța de apel va anula hotărârea atacată şi va judeca în fond, pronunțând o hotărâre susceptibilă de apel sau recurs. Spre deosebire de reglementarea actuală (după modificărilor aduse prin Legea 202/2010), textul NCPC are o redactare care înlătură orice echivoc în legătură cu posibilitatea atacării cu apel sau, după caz, cu recurs, a unei asemenea hotărâri.

Trebuie semnalat faptul că şi judecata recursului a suferit modificările esențiale, în acelaşi scop al accelerării soluționării litigiilor, prin introducerea alin 6[1] la art. 312 C. proc. civ. Textul prevede aceeaşi limitare la o singură dată a casării cu trimitere în cursul procesului pentru cazul în care instanța a cărei hotărâre este recurată a soluționat procesul fără a intra în dezbaterea fondului, pentru cazul în care judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost regulat citată atât la administrarea probelor cât şi la dezbaterea fondului, respectiv pentru cazul casării pentru lipsă de competență. În finalul aliniatului amintit se prevede că în cazul în care după casarea cu trimitere potrivit alin. 5 sau 6 al art. 312 C. proc. civ. intervine o nouă casare în aceeaşi cauză, tribunalele sau curțile de apel vor judeca în fond cauza. Din păcate aceste dispoziții de limitare a casării cu trimitere nu se regăsesc şi în dispozițiile art. 492 care reglementează soluțiile ce pot fi pronunțate de instanța de recurs în Noul CPC.

cale de atac prin care să invoce netemeinicia hotărârii, deoarece pe calea recursului vor putea invoca doar motive de nelegalitate.

DRUGA, L., ARNAUTU, L., (2011) INCONSISTENCIES BETWEEN THE PROVISIONS OF LAW NO. 202/2010 AND THE NEW CIVIL PROCEDURE CODE IN MATTERS OF CIVIL APPEAL, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 273-281

Concluzii

Mica reformă, privită global, dincolo de orice îndoială, reprezintă o măsură de modernizare a unor proceduri învechite, greoaie şi inflexibile. Scopul urmărit, accelerarea judecăţilor, este cât se poate de binevenit, în condiţiile în care durata de soluţionare a cauzelor este unul din cele mai mari păcate ale justiţiei noastre. Dincolo de instituţii juridice discutabile şi imperfecţiuni tehnice ale noii legi, ea reprezintă, în mod cert un plus.

Este cert că măsuri precum posibilitatea de comunicare directă a actelor de procedură între părţi, citarea prin mail, suprimarea unor căi de atac (recursul în cazul anumitor plângeri contravenţionale), limitarea casărilor cu trimitere şi enumerarea măsurilor pozitive poate continua, va conduce, treptat, la o scădere a numărului de cauze aflate pe rolul instanţelor. Impactul nu va fi unul esenţial, dar va fi un progres, va fi mai bine pe termen mediu şi lung.

Pe de altă parte, este inutil şi ineficace termenul de 7 zile, lipsit de orice sancţiune, pentru soluţionarea cererilor de încuviinţare a executării silite. Și sub imperiul micii reforme, Judecătoriile din Bucureşti vor continua să soluţioneze, în 2 sau 3 luni cererile de încuviinţare a executării silite. Primul termen pentru soluţionarea unei cereri nou introdusela 1 ianuarie 2011 la Tribunalul Bucureşti va fi fixat tot în iunie 2011, sau chiar în noiembrie 2011 la anumite secţii (iar la Judecătoria Iaşi la 15 martie 2011) Și după ce primul termen este la 3 luni sau 1 an de la introducerea acțiunii, chiar nu mai contează că al doilea termen poate fi scurt, întrucât părţile o să comunice direct şi mail actele de procedură; răul iremediabil va fi fost deja produs. Iar când un judecător va voi să soluţioneze cu maxim de celeritate o pricină, va constata că, în continuare, nu poate acorda termene din zi în zi, pentru că nu sunt săli de judecată disponibile. Aşadar, mica reformă va produce o şi mai mică accelerare a judecăţilor.

Fără a contesta vehement necesitatea adoptării şi intrării în vigoare a Legii nr. 202/2010 anterior noului Cod de procedură civilă , ar fi fost de dorit lipsa unor reglementări discordante în raport cu cele din Noul CPC – Legea nr. 134/2010 – pentru a se evita neajunsurile ce se vor ivi la data intrării în vigoare a noii codificări, neajunsuri sau inadvertențe care nu vor putea fi evitate sau eliminate decât prin alte modificări ale codului care să se adapteze, la rândul său, dispoziţiilor „micii reforme".

DRUGA, L., ARNAUTU, L., (2011) INCONSISTENCIES BETWEEN THE PROVISIONS OF LAW NO. 202/2010 AND THE NEW CIVIL PROCEDURE CODE IN MATTERS OF CIVIL APPEAL, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 273-281

REFERENCES

Boroi, G., Spineanu-Matei, O., (2011) *Codul de procedură civilă adnotat,diţia a 3-a,* Editura Hamangiu, Bucureşti,

Deleanu, I., (2010) *Tratat de procedură civilă,*volumul I, Editura Wolters-Kluwer, Bucureşti,

Hâncu, M., (1997) În legătură cu nulitatea apelului şi a recursului prevăzute de art. 288 alin. 2 şi de art. 302 din Codul de procedură civilă, în *Dreptul* nr. 8/1997;

Leş, I., (2010) *Tratat de drept procesual civil, Ediţia 5,* Editura C. H. Beck, Bucureşti,

Negrilă, C., (2007) *Apelul în procesul civil. Practică judiciară,* Editura Hamangiu, Bucureşti;

Ţiţ, H., Atasiei, D., (2010) *Mica reformă în justiţie. Legea nr. 202/2010 comentat*ă, Editura Hamangiu.

DRUGA, L., ARNAUTU, L., (2011) INCONSISTENCIES BETWEEN THE PROVISIONS OF LAW NO. 202/2010 AND THE NEW CIVIL PROCEDURE CODE IN MATTERS OF CIVIL APPEAL, Jurnalul de Studii Juridice, Year VI, Supplimentary Issue, pp: 273-281